

μάλαμα

μάλαμα, το, ουσ. [<μσν. μάλαμα <μτγν. μάλαγμα]. **1.** το χρυσάφι: «της έκανε δώρο ένα σταυρό που ήταν σκέτο μάλαμα». (Λαϊκό τραγούδι: *τα δυο σου χεροπάλαμα Ντουντού τα χεροπάλαμα στα γέμισα με μάλαμα*). **2.** (για πρόσωπα) άνθρωπος ευγενικός, καλός, αισθηματίας, καλόκαρδος, καλοσυνάτος: «αυτό το παιδί είναι μάλαμα κι είναι τιμή μας που το 'χουμε στην παρέα μας». (Λαϊκό τραγούδι: *μα η δική μου η καρδιά δεν έχει αντάλλαγμα, όπου Γιώργος και μάλαμα*). **3.** λέγεται και με ειρωνική διάθεση για κάποιον που έχει κακό χαρακτήρα, που είναι κακός: «αν είναι κι αυτός μάλαμα σαν τον τάδε που μας έλεγες, τότε να μην μας τον φέρεις». **4.** στον πλ. **τα μαλάματα**, (γενικά) τα χρυσαφικά: «ό,τι μαλάματα είχε, τα 'δωσε στην κόρη της». (Τραγούδι: *σαν κλεμμένο ξωκλήσι, έτσι μ' έχεις αφήσει και μου πήρες σταυρούς και μαλάματα, κοίτα πράματα*).

- είναι ένα κομμάτι μάλαμα, βλ. λ. [κομμάτι](#).

- έχασ' η Πόλη μάλαμα κι η Βενετιά βελόνι, λέγεται ειρωνικά για άτομο του οποίου η απουσία του από κάπου δεν έκανε απολύτως καμιά αίσθηση.

- έχει καρδιά μάλαμα, βλ. λ. [καρδιά](#).

- να παιδί, να μάλαμα! βλ. λ. [παιδί](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας